

uden bestemt Grændse endog angives til flere Aar. Under disse Omstændigheder vidste Revisionen, som anerkjendte Vanskeligheden af Regnskabs fuldstændige Samarbejdelse, ingen anden Udvei end at frasalde „Decision“ paa de specielle Udsættelsesposter, og derimod at foreslaae, at der meddeles „Decharge“ paa Regnskabet en bloc, og troede saa meget mere for den Gang og paa Grund af de dengang endnu bestaaende Krigsforhold at kunne anbefale dette Middel til Sagens Tilendebringelse, som selve Finantsloven 26de Juni 1850 § 23 og 29 og Tillægsbevillingslov 27de Marts 1851, ved at bevilge runde Summer, uden al, eller efter en meget generel Specification, havde givet Krigsministeriet meget frie Hænder ved Pengenes Anvendelse. Saavel Udvalgene som begge Thingene tiltraadte denne Indstilling.

Ved Siden af de ovennævnte Tilskaaelser afgav Ministeriet imidlertid den Erklæring, at det, for at raade Bod paa lignende Vanskeligheder for Fremtiden, havde givet bestemte Forholdsregler angaaende Affattelsen af Landmilitæretatens fremtidige Regnskaber, og, skøndt det Aar, hvori disse Forbedringer skulde gjenføres, ikke tillod en fuldstændig Tilbagevenden til en regelmæssig Fædsfod, var den egentlige Krigstilstand med alle dens uundgaaelige Forstyrrelser og uafviselige Fordringer dog ophørt. Ogsaa den anden Betragtning maa ansees for uanvendelig paa det her omhandlede Aar, da det ved Rigsdagens kraftige Vistand lykkedes at tilvelebringe et ordentligt Budget for Krigsministeriet, der kunde tjene til Grundlag for et ordentligt Regnskab og sammes Revision og Decision.

Sammenholder man da nu Regnskabet med Finantsloven, vil det først og fremmest falde i Øinene, at Krigsministeren aldeles har affæet fra den i Loven med stor Omhu gjennemførte Adskillelse mellem ordinære og ekstraordinære Udgifter, hvorved Rigsdagen stræbte at forene den Pligt at fyldestgjøre de daværende overordentlige Forholds Krav med den ikke mindre hellige Pligt at virke hen til, at Udgifterne til Forsvarsvæsenet snarest muligt kunde bringes i det rette Forhold til Landets Kræfter og alle Statskassens øvrige Formaal. Det behøver ingen Udvikling, at Diemedet med denne

hele Adskillelse fuldkommen forfeiles, naar den ikke tillige lægges til Grund for det Regnskab, hvorved det skal godtgjøres, at Finantsloven er overholdt. Det vil imidlertid sees af Ministerens (ad 2) givne Svar, at han i sin personlige Formening om denne Adskillelsses Uenssigtmæssighed, der snart betegnes som Besværlighed, snart som Udsørlighed, har troet at kunne finde tilstrækkelig Hjemmel til aldeles at tilfidesætte Lovens Fordring. Da det Spørgsmaal, hvorvidt herved er paadraget juridisk Ansvar, ikke hører ind under Decisionen, skal her kun bemærkes, at den regnskabsmæssige Afgjørelse, baade for Revisionens og Decisionens Vedkommende, derved i en ikke ringe Grad maa blive illusorisk.

Ikke mindre uforeneligt med Finantslovens Forudsætninger, tildeels med dens udtrykkelige Ord, er det, at en væsentlig Deel af Udgifterne til Landhæren (1,898, 461 Rd. 50 § af de i Alt udgivne 4,302,162 Rd. 27 §) er udeslædt af selve Regnskabet, og derimod, som afholdt af Slesvigs Overskud, opført indenfor Linien. Revisorerne have (under Post 3) godtgjort, at Finantslovens Bevilling angaaer hele den danske Armee, som var bleven Hans Majestæt tro, og over hvilken han dengang kunde befale, derunder indbefattet de fra Slesvig recrutterede Hærsafdelinger, — naturligvis uden Hensyn til, hvor til en given Tid en større eller mindre Deel deraf maatte blive anvendt. Navnligen have de fremhævet, at de eneste locale Udgifter, som særligen kunde henføres til Slesvig, nemlig for den slesvigiske Generalcommando og Jernbaur, udtrykkeligen ere optagne i Finantsloven. Ligesom alt Dette under Forhandlingerne om Finantsloven er anerkjendt, baade af Finantsministeren og Krigsministeren (see de pag. 198—200 citerede Uttringer), saaledes have disse heller ikke nu kunnet modsig eller afbevise det. Hvad navnligen Krigsministeren angaaer, har han i Gjærningen erkjendt det ved til den danske Statskasse at indbetale ikke blot de uanvendte 464,620 Rd., som han har modtaget af samme, men ogsaa de 190,358 Rd. 46 §, der anføres som modtagne af den slesvigiske Kasse, hvilken i selve Regnskabet opførte Indbetalings Rigtighed naturligvis ikke kan bedømmes, uden at bedømme